

# Dokument från den svenska trotskismens barndom

## Innehåll

Introduktion.....	1
Resolution antagen av f. d. Lunds Clartésektion.....	1
Skrivelse till VUF-Storstockholm.....	4

## Introduktion

Kring 1970 var den unga svenska vänstern inne i en period av snabb tillväxt och omgruppering, där många nya vänsterorganisationer bildades, de flesta genom splittringar och/eller utbrytningar ur andra organisationer, men det förekom även att organisationer slogs samman, fusionerade.

Den trotskistiska rörelsens framväxt i Sverige följde samma mönster, även om man kom igång förhållandevis sent. De dokument som vi publicerar nedan handlar om denna omgruppringsprocess. Dokumenten är hämtade ur *Revolutionär Information* (organ för den trotskistiska gruppen *Revolutionära Marxister*) nr 4 1970. Det första är ett brytningsdokument från Lunds *Clarté*-sektion (*Clarté* var vid denna tid en organisation med fasta band till det maoistiska KFml) och det andra är en utträdesdeklaration från två f d medlemmar och Vänsterns Ungdomsförbund (*VUF*), VpK:s dåvarande ungdomsförbund.

## Resolution antagen av f. d. Lunds Clartésektion

Följande deklaration har antagits av f. d. Lunds Clartésektion vid konferens den 24-25.1.1970:

Med anledning av Centralsekretariatets skrivelse av den 4.1.1970 har Lunds Clartésektion vid sektionskonferens den 24-25.1. beslutat att utträda ur Svenska Clartéförbundet. Vi ämnar fortsätta och vidareutveckla kritiken av KFml/Clarté och arbetar på att skapa en revolutionär organisation. Utträdet är en förutsättning för detta.

Utträdet ur Clartéförbundet är ett resultat av nära 1 1/2 års teoretiskt och politiskt arbete. Under denna tid har vi systematiskt gått igenom motsättningarna mellan oss och KFml/Clarte och värderat dessa organisationers roll i den svenska politiken. Motsättningarna gäller så gott som varje problem som de svenska revolutionärerna står inför och vi menar att en organisatorisk brytning är en förutsättning för att vi skall kunna komma vidare i arbetet på att lösa dem. Utträdet är också en förutsättning för att vi skall kunna publicera den kritik vi hittills arbetat fram,.

De viktigaste skiljelinjerna kan sammanfattas i följande teser:

### Vi tar avstånd ifrån:

#### 1. Om studier och samhällsanalys

I KFml/Clartés grundcirklar framställs den marxistiska teorin som ett slutet system, som deltagarna har att passivt lära in. Uppläggningsen och innehållet i cirkelarna omöjliggör ett produktivt teoretiskt arbete och självständiga ställningstaganden. Den dogmatiska abstraktionen och slutenheten har som direkt komplement en klart empiricistisk hållning: marxismens så kallade "allmänna sanningar" läggs som en gjutform på de "faktiska förhållandena". Marxismens roll som vetenskap och vapen i klasskampen – som vägledning till kommunistisk handling – har hos KFml/Clarté ersatts av citatdyrkan och schematiska analyser. Vi ser dessa drag manifesterade i Clartéförbundet mekanistiska beskrivning av studentrörelsen, i ersättningen av klassanalysen med begreppen "monopolkapitalet och

folket”, i föreställningar som att Mao Tsetungs tänkande är ”kemiskt fritt” från revisionism osv.

## **2. Om historieförfalskningen**

Det är inte bara så att KFml/Clarté brister när det gäller kunskaper i den historiska materialismen och konkreta analyser av det svenska samhället. Till detta kommer att de anammat och byggt vidare på den stalinistiska historieförfalskningen av bl. a. den västeuropeiska arbetarrörelsens historia. Som åskådningsexempel kan här nämnas det psykologiserande, idealistiska hopkok som en ledande KFml:are begått i Gnistans artikel om ”Sanningen om Lenins testamente”, vidare den kompletta oförmågan att förstå revisionismens uppkomst och utveckling i Sovjetunionen annat än som ”borgaragenternas” maktövertagande 1956. Decennier av byråkratisering och katastrofal politik i den internationella kommunistiska rörelsen och inom Sovjetunionen reduceras här till en oförklarlig och konspiratorisk *händelse*. Andra exempel är beskrivningen av den s.k. ”Lunda-oppositionen” och analysen av SKP:s historia.

## **3. Om ekonomismen – sekterismen**

Med dogmatiken i studier och samhällsanalys, samt historieförfalskningen som bakgrund, är det givetvis omöjligt för KFml/Clarté att bygga upp en strategi och taktik som leder till den socialistiska revolutionen. Ett exempel på detta är den linje de driver i studentrörelsen: utifrån en beskrivning av studenterna som ”en del av folket” i motsatsställning till monopolkapitalet, utropar de en snäv facklig linje till strategi för det politiska arbetet på universiteten. Här saknas en marxistisk analys av studenternas sammansatta och motsägelsefulla förhållande till arbetarklassen och bourgeoisie, och en förståelse för politikens och ideologins roll som drivkrafter i studentrörelsen. Ekonomismen kombineras med en steril och sekteristisk propaganda, och ett fetischartat upphöjande av de egna organisationerna och fixering vid de kvantitativa framgångarna. Samma kombinerade sekterism och ekonomism går igen i det tomrum som råder mellan KFml:s s. k. ”dagskrav” och ”det långsiktiga målet”. Oförmågan till strategiskt helhetsperspektiv och avsaknaden av förbindelse mellan ”kort”- och ”långsiktigt” visar sig också i den konstgjorda och outtalade arbetsfördelningen: Clarté tar hand om de studerande så tar KFml hand om arbetarna. Men hur 'tar' KFml 'hand' om arbetarna? Gruvarbetarstrejken och hamnarbetarstrejken är belysande exempel: å ena sidan 'tjänar' man -folket-genom att låta bli att intervensera i den spontana rörelsen; å andra sidan känner man sig förpliktigade att tala fullkomligt abstrakt om ”kommunistiska partiet” och ”socialistiska samhället,”.

## **4. Om bristen på internationalism**

KFml/Clarté har inte lyckats framställa ens ett försök till analys av imperialismens ekonomiska, politiska och ideologiska roll. Ett internationellt strategiskt perspektiv saknas; KFml/Clarté har inte kunnat dra lärdom av de positiva och negativa erfarenheterna från den revolutionära kampen under senare år, i synnerhet när det gäller kampen i de imperialistiska länderna själva. Den proletära internationalismen reduceras till anti-imperialistisk solidaritet med det eller de länder som ”gjorts till huvudsakligt föremål för USA-imperialismens aggression” och stängs in i en speciell organisation. Den internationella klasskampens dialektik blir i KFml/Clartés tappning en enkel hopsummering av folkens kamp i olika länder. Analysen av kampen på olika håll i världen är oftast ett okritiskt återgivande av KKP:s analyser.

## **5. Om byråkratisk centralism**

Genom att KFml/Clarté ersätter den teoretiska kampen med frågor om borgerlig eller proletär ideologi, borgerlig eller proletär klasstandpunkt, vilja eller icke-vilja att ”tjäna folket”, blir de

helt oförmögna att utnyttja och lösa motsättningar inom organisationen. Istället för demokratisk centralism. präglas KFml av byråkratisk centralism. Ett exempel på byråkratin är att Clartéförbundets Internbulletin inte utkommit med ett enda nummer under hela hösten 1969 trots de mycket allvarliga motsättningar som var för handen. Genom organisationsstrukturen i KFml/Clarté isoleras medlemmarna, avdelningarna och sektionerna från varandra.

Dessa fem punkter är en sammanfattning av vår kritik mot KFml/Clarté. De bör ses som en uppställning i tesform. inte som analyser eller slutförda beskrivningar. Vi återkommer efter hand till var och en av dessa punkter i artiklar, broschyrer och diskussionsinlägg för att belägga våra påståenden. Bland annat genom detta vill vi initiera en nationell diskussion av de svenska revolutionärernas strategiska, taktiska och organisatoriska uppgifter, diskussioner som nu antingen saknas eller förs i små grupper på olika håll i landet.

I det följande skall vi i några kortfattade teser beskriva ramarna för arbete i fortsättningen och de problem som vi f. n. är sysselsatta

### **Vi arbetar för:**

1. För att marxismen skall återerövas som en vetenskaplig vägledning till kommunistisk handling, fordras ett klart brott med den västeuropeiska traditionen av dogmatism och empiricism. Vi måste *gripa tillbaka* på Marx och Lenin (på den vetenskap och politik de stod för) studera Mao, men också revolutionärer som Luxemburg, Gramsci och Trotskij. Marxismen består inte av ett sanningsblock, som successivt byggts upp av de "fem stora",.

Denna återerövring, detta brott med den teoretiska förflackningen har *i viss mån* påbörjats, bl. a. genom "Althusserskolans" arbete i Frankrike. Vi får inte avskära oss från dessa erfarenheter. Men det är inte tillräckligt att *enbart* gripa tillbaka på den teoretiska rikedom som den marxistiska traditionen representerar, det fordras ett självständigt tänkande, egna analyser i en ny historisk situation, i en konkret samhällsformation. Det krävs ett studiearbete som ger möjligheter till *användande* av marxismen, dels i konkreta analyser och forskningar, dels i ett politiskt-propagandistiskt arbete. Vi ser det som en av våra viktigaste uppgifter nu att lägga grunden till denna nya form av studier.

2. För att inte vi, liksom KFml/Clarté gjort, åter skall glida in i den västeuropeiska kommunismens traditionella revisionism, fordras en uppgörelse med den stalinistiska politiken inom Komintern och SUKP som lett till omfattande och långvariga nederlag för proletariatet och till en diskreditering av socialismen. Genom oförmågan att göra upp med SKP-traditionen vid brytningen med SKP-Vpk glider KFml/Clarté oundvikligen in i stalinismen, SKP-traditionens rot.

3. Det är nödvändigt att bryta med den ekonomistiska och sekteristiska politiken i strategiskt och taktiskt avseende, dvs. att riva ned den kinesiska mur som i KFml/Clartés tänkande skiljer den ekonomiska kampen från den politiska, maximum-målsättningen från minimikraven., den socialistiska revolutionen från kampen för "dagskraven", det "långsiktiga" från det "kortsiktiga". Det gäller att utarbeta en övergångsstrategi för den revolutionära kampen, en strategi som kan vara ett sammanhängande och överordnat system. För att kunna utveckla en sådan strategi måste aktioner, organisationer och begrepp som strejker-strejkkommitteer-generalstrejk-fabriksråd-arbetarråd-sovjeter-dubbelmakt-röda baser ingående studeras, med avseende på den svenska samhällsformationen. Betydelsen av de olika kampsektorerna (arbetsplatser, skolor, universitet) måste klarläggas liksom den konkreta innebörden av begrepp som "proletär internationalism" och "arbetarklassens ledande roll". I dessa frågor har KFml/Clarté inget annat att ge än ett upprepande av vissa kända slagord och fastlagda scheman.

4. Den organisationsstruktur, den byråkratiska centralism, som i decennier regerat de västeuropeiska kommunistpartierna måste klarläggas och brytas. Rätten till tendensbildningar inom organisationen, nödvändigheten av öppna diskussioner i tidskrifter och broschyrer, friheten att kritisera ledningen, är lika viktigt att slå fast, som nödvändigheten att följa fattade beslut och nödvändigheten i ett regelbundet politiskt arbete. En demokratisk centralism, baserad på en *enhet* av dessa två aspekter, måste byggas.

Vi ser det överordnade temat i vår kamp i att bidra till skapandet av ett kommunistiskt parti i Sverige. Det första steget blir för vår del skapandet av en ny organisation i Lund och skapandet av en nationell tidskrift. Det andra steget blir skapandet av en nationell, revolutionär organisation. För detta krävs ett långvarigt och tålmodigt arbete. Vi kommer att fortsätta detta arbete på denna resolutions grundval.

Det är dessa problemställningar vi kommer att arbeta med i fortsättningen. Eftersom KFml/Clarté står i vägen för ett sådant arbete har det fordrats en organisatorisk brytning. Det betyder inte att vi kommer att inrikta all vår kraft på kamp mot dessa organisationer eller att vi kommer att låsa fast oss i en negativistisk position. Men KFml/Clarté representerar en viktig kraft i svensk politik och en styvnackad tradition. Man kan inte lämna denna kraft och denna tradition åt sitt öde. Då riskerar man att själv glida tillbaka in i den. Det fordras en långvarig uppgörelse genom ett teoretiskt, politiskt och organisatoriskt arbete.

Du som sympatiserar med våra utgångspunkter och vårt arbetsprojekt bör ringa eller skriva till Tom Gustavsson, Vildanden D:306 tel. 046/ 120244

Kamratliga hälsningar

f. d. Lunds Clartésektion

## **Skrivelse till VUF-Storstockholm**

Två kamrater redovisar nedan sina motiv för sitt utträde ur Vänsterns Ungdomsförbund. (Mellanrubrikerna är våra.)

Vi vill härmed för våra kamrater i regionen tillkännage vårt beslut att lämna Vänsterns ungdomsförbund och därmed våra poster i regionens arbetsutskott resp. fast representant i regions styrelsen.

Detta beslut har betingats av främst två faktorer. Dels vår alltmer bristande identifiering med de utslagsgivande åsikter och ”linjer” som finns inom förbundet, dels vår alltmer fasta övertygelse om riktigheten i de analyser och den politiska plattform som den trotskistiska rörelsen utvecklat.

Då allt tyder på att våra möjligheter att utveckla och propagera denna ståndpunkt för närvarande är små inom förbundet, har vi valt att hädanefter bedriva detta arbete oberoende av VUF.

Vi vill här helt kort försöka skissera några av de frågor där samtidigt vår polarisering gentemot VUF och vårt ståndpunktstagande för den trotskistiska rörelsen särskilt tydligt framgår.

### **Partiets roll**

En sådan fråga – som dessutom är av avgörande betydelse för den revolutionära rörelsen – är förhållandet mellan partiet (avantgardet) och den revolutionära klassen. Ett nära samband med denna fråga har vidare den om partiets organisation, dess uppgifter och dess roll före, under och efter den sociala revolutionen (”maktövertagandet”) och innebörden av sådana

nödvändigheter som upprättandet av proletariats diktatur och utvecklandet av den proletära demokratin, dvs *innebörden av att arbetarklassen verkligen tar och utövar makten*.

Nödvändigheten av det revolutionära kommunistiska partiet är givetvis obestridligt och arbetet på att skapa ett sådant är för närvarande en av huvuduppgifterna för den revolutionära rörelsen i Sverige. Men en felaktig uppfattning om det leninistiska partiet och dess roll kan få de mest förödande konsekvenser för den proletära revolutionen. (Det dominerande exemplet på en sådan felaktig utveckling som vi avser är den kommunistiska rörelsens utveckling i Sovjetunionen och Västeuropa under stalinepoken och alltför.)

En första källa till denna felaktiga utveckling är en oriktig analys av och uppfattning om förhållandet mellan Partiet och Klassen. Detta får sitt (främsta) uttryck i att partiet tillskrivs uppgifter som historiskt åligger proletariatet att genomföra; man sammanblandar den revolutionära klassen och dess avantgarde, man ersätter partiet som proletariatets *ledande* kraft med partiet som dess *styrande* kraft. Detta innebär ett faktiskt underkännande av proletariatet som den revolutionära klassen; det tilldelas rollen att mekaniskt verkställa partiets beslut. Ett konkret exempel är hävdandet (teoretiskt, men framförallt praktiskt) av partiet som utövaren av proletariatets diktatur.

Proletariatets diktatur är en statsform, dvs ett *klassvälde*, och det främsta svaret på hur det ska organiseras är sovjeterna. Genom dessa utövar proletariatet sin makt, och inom dessa agerar partiet och spelar en *ledande* roll och dess förmåga att rätt begripa det politiska läget och utveckla de riktiga linjerna.

Frågan om proletariatets makt i Sovjetunionen på 20-talet var en av Vänsteroppositionens huvudfrågor (en av de ledande kamraterna i Vänsteroppositionen var Trotskij) och problemet med arbetarklassens tagande och utövande av makten har alltid på ett riktigt och konsekvent marxistiskt sätt behandlats av den trotskistiska rörelsen.

### **Strategin**

På ett tidigare stadium, på en mindre utvecklad nivå, kan vi se hur denna felaktighet manifesterar sig i en oförmåga att riktigt förstå och utnyttja arbetarklassens aktuella, spontana kamp och den revolutionära rörelsens förhållande till denna. Under hänvisning till avsaknandet av det kommunistiska partiet kringgår den revolutionära rörelsen de aktuella uppgifterna och underlåter att utifrån den konkreta situationen utveckla de politiska perspektiven. Detta ska givetvis inte uppfattas så att den revolutionära rörelsen i sin tillblivelse kan ikläda sig partiets alla uppgifter, men den måste, om inte annat så för sin utveckling till det revolutionära avantgardet, likväl kunna agera politiskt. Den revolutionära rörelsens strategi är en problematik vars behandling och lösning inte går att vänta med tills den dag partiet är bildat, eller då någon konsolidering är genomförd. Strategin är inget etappmål, det är något som måste diskuteras och utvecklas *med* rörelsen.

Även här visar den trotskistiska rörelsen sin styrka, så som den t ex har omsatts i praktiken av la Ligue Communiste, den ledande revolutionära kraften i dagens Frankrike. På ett riktigt sätt utnyttjade man erfarenheterna från majrevolten, denna arbetarklassens spontana resning, för att kring dessa, och hela tiden i samklang med klasskampens fortsatta utveckling, fortsätta arbetet på skapandet av det revolutionära kommunistiska partiet.

I de försök till analys av partiet, dess roll och uppgifter, som gjorts inom förbundet, främst i Internbullar och Stormklockan, gör man detta utan att relatera frågan till proletariatet och dess historiska roll. Man sätter inte in partiet i vare sig historiska eller strategiska perspektiv, och berör därmed inte heller betingelserna för den revolutionära rörelsens utveckling mot bildandet av det kommunistiska partiet och i sin tur dess vidareutveckling i, och utvecklande

av, den revolutionära kampen. Frågan om partiet reduceras till en mirakelmedicin, och man rör sej i farlig närhet av sekterismens blindskär.

### **Taktiken**

Denna avvikelse, som här på det teoretiska planet leder till ett negligera av det nödvändiga dialektiska förhållandet mellan klassen och partiet (den revolutionära rörelsen) i klasskampens (objektiva) utveckling (även i dess spontana fas av "kamp i sej") reproducerar sej också på en praktisk nivå – och där i för förbundet högst aktuella frågor: VUF:s konsolidering och VUF:s förhållande till den aktuella kampen (speciellt det markanta uppsving denna genomgått under det sista halvåret). Här har man följaktligen inte heller insett, och därmed inte heller utvecklat, den nödvändiga dialektiska förbindelsen mellan de ömsesidiga betingelserna för utvecklingen av dessa två frågor.

Den aktivitet som VUF utvecklat, och de "perspektiv" man lagt fram under den senaste tidens markanta uppsving i arbetarklassens kamp, visar klart hur oförmögen man varit att politiskt gripa sej an denna. Inga försök eller ansatser har gjorts för att anknyta propagandan till den aktuella kampen, att analysera denna, dra erfarenheterna ur den och skissera de politiska perspektiven.

I Stormklockan 1/70, som till sin huvuddel behandlar strejken vid malmfälten lyckas man utveckla två "strategiska paroller": Att arbetarna ska ta över makten i de egna fackföreningarna och skapandet av ett revolutionärt kommunistiskt parti. Även om parollerna i sej kan vara politiskt korrekta saknar de helt aktualitet för den för tillfället aktuella kampen, och kan på intet sätt utveckla den.

Detsamma gäller solidaritetstelegrammet till hamnarbetarna. Där dundrar man helt enkelt på med upplysningen att förutsättningen för den socialistiska revolutionens genomförande är två: "Ett revolutionärt kommunistiskt parti och att krisen mognar". (Kan parollerna ställas mer odialektiskt i förhållande till den nuvarande situationen?) Men fram till det att den revolutionära krisen har mognat och partiet är bildat har man inget att erbjuda arbetarna.

Man tycks helt enkelt göra det bedömandet att så länge det kommunistiska partiet inte finns är kampen inte utvecklingsbar.

Den utveckling som bildandet av arbetarnas egna, oberoende kamporgan, strejkkommittéerna, i såväl Göteborg som malmfälten utgör noteras över huvud taget knappt, och det perspektiv för den revolutionära kampen som dessa öppnar förmår man inte alls utveckla.

Enligt vårt bedömande är de politiskt korrekta parollerna i dessa sammanhang av sådan karaktär som t ex:

Allt stöd åt strejkkommittén.

Organisera solidaritetskommittéer för de strejkande på arbetsplatserna.

Permanent strejkkommittéerna.

Och med ett längre perspektiv:

Organisera fabriks-(eller arbetar-)kommittéer.

Upprätta arbetarkommittéernas nationella kontaktorgan.

– dvs paroller som har dels en mobiliserande innebörd och dels anger medel till att utveckla kampen, att ta tillvara de *frön till er makt dualism* som bildandet av strejkkommittéerna objektivt utgör.

### **VUF:s konsolidering**

Samma mekaniska syn på utvecklandet av den revolutionära rörelsen går igen i VUF:s syn på konsolideringsarbetet och dess ryggrad, studierna. I svaret till Sven Frostensson i I-bullen 1/70 utvecklas denna mekanik. Där skisseras VUF:s utveckling i klart avgränsade faser, vilka i tur och ordning ska följa på varandra efter det att studierna, denna utvecklings motor, har avslutats. ”När vi lyckats med vår nuvarande uppgift, konsolideringen, väntar oss nästa uppgift, att knyta fast kontakt med den svenska arbetarklassen. – Arbetarklassens mest medvetna skikt, de arbetare som bäst (allsidigast) förstår sin klass 'historiska uppgift, kommer vi att sluta till oss. Först när vi lyckats med detta – blir det aktuellt med konstituerandet av ett marxist-leninistiskt parti.” (I-bullen 1/70 s. 6, vår kurs.)

Visserligen hävdas i stycket efter det citerade, att denna utveckling kan förklaras i dialektiska termer, men inte är det, trots förekomsten av termer som ”kvantitet”, ”tillväxt” och ”uppnås”, någon social dialektik man beskriver. Liknelsen med en fjärilslarvs förpuppningsstadium är inte relevant utan bara förvillande.

### **Studierna**

Intressant är också att notera vilket studiematerial man valt till studierna av partiet i grundkursen. Man har helt enkelt valt att trycka av långa stycken ur den stalinistiska bibeln ”Marxismen-Leninismens grunder”. Den beskrivning SUKP (det parti som vi även visat gått i bräschen för det leninistiska partiets förrådande) ger partiet och dess roll får alltså fungera som handbok för VUF:s revolutionära kader.

### **Den kinesiska kulturrevolutionen**

En annan, i förhållandet till den revolutionära marxismen avvikande, tendens inom VUF är det starka utslag av dogmatism och subjektivism som kommer till uttryck i förbundets sätt att förhålla sej till kulturrevolutionen och socialismens utveckling i Kina. (Den speciella vikten av denna tendens betingas av den oerhörda vikt man uppenbarligen lägger vid förhållandet till kulturrevolutionen.)

Ett stöd åt en företeelse; ett parti, en linje, en konkret politik är på intet sätt betjänt av, och kräver inte heller, att man avstår från att undersöka, granska, ANALYSERA den företeelse man ger sitt stöd – detta förfaringssätt är högst omarxistiskt. Likväl präglar det VUF:s inställning till den kinesiska revolutionen i allmänhet och kulturrevolutionen i synnerhet, sådan den kommer i uttryck i bl a Stormklockan. Man baserar ett omfattande och helhjärtat stöd på okritiskt anammande av den officiella kinesiska propagandan (Stormklockan 2/69 sid 8-9).

Kulturrevolutionens vikt går inte att ifrågasätta – det är en sak. Men denna gigantiska massrörelse, med de sociala konflikter den uppenbarar och dess många motsägelsefulla aspekter kräver mycket mer än ett ”ja och amen” av den som vill försöka förstå och förklara dess *objektiva* betydelse; det kräver ett så ingående och omfattande arbete som en marxistisk analys kräver, relativt till den information som finns att tillgå. Detta borde vara en självklarhet för den som kallar sej marxist.

VUF:s förhållande till kulturrevolutionen motsvarar på intet sätt dessa krav – det har en rent *ideologisk* karaktär (vilket även är förhållandet till KKP och ”Mao Tse-tungs tänkande”). Detta är *dogmatism och subjektivism* och det leder, just på grund av bristen på analys, till ofrånkomliga (och oförklarade) motsägelser.

Så kan vi t ex läsa följande i Stormklockan 1/69: ”Men uppgörelsen med revisionismen gick längre än så, den omsattes i praktiken i form av den stora proletära Kulturrevolutionen, där

*massorna mobiliserade för att krossa den revisionistiska riktningen inom partiet, för att befästa proletarietets diktatur (sic!) och den revolutionära överbyggnaden.”* (Stormklockan 1/69, sid 7, vår kurs.)

Och i senaste numret av internbulletinen, 1/70, avslutades ledaren med ett Mao-citat: ”Många partimedlemmar för inte sin kritik inom utan utom partiet. Orsaken härtill är, att medlemmarna i allmänhet intet fattat partiorganisationens (dess möten osv) betydelse – /det är nödvändigt att/ skola partimedlemmarna så att de förstår partiorganisationens betydelse och för sin kritik som de har mot partikommittén eller kamrater, vid möten.”

Det brott mot principerna för partiets arbete som kulturrevolutionen enligt framställningen måste utgöra, kanske någon vill förklara som en nödvändighet i den situation då det begicks. Detta är då bara ytterligare ett argument för den analys som saknas, ty om detta brott mot partidisciplinen var en nödvändighet, så bör det klargöras varför det var så och i så fall för vad och vilka problem i arbetet på att bygga socialismen som rättfärdigade Mao att trampa på sitt eget tänkande. (Eller som det heter: ”Släpa det i träcken”.)

Det är uppenbart att vad VUF tagit ställning till är den egna ideologiska föreställningen om kulturrevolutionen, i sin tur baserad på den kinesiska, likaledes ideologiskt betingade, propagandan. Och det sätt, på vilket man i alla lägen (men – naturligt nog – inte med någon konsekvens) refererar till, åberopar och för fram kulturrevolutionen och ”Mao Tse-tungs tänkande” liknar det sätt på vilket borgare hymlar om ”demokratiska värden – spelregler – former” osv -dvs som allmänt positivt laddade värdeuttryck, som MYSTIFIKATIONER!

Det är slående hur dessa tendenser som kommer till uttryck i VUF:s förhållande till Kina liknar det förhållningssätt som de europeiska kommunistpartierna hade (och alltjämt i viss mån har) gentemot Sovjetunionen och SUKP, alltmedan degenereringen fortskred i allt groteskare former. Det vore ytterst olyckligt om den pro-kinesiska rörelsens skulle få samma förlamande effekt på den växande revolutionära rörelsen som Komintern kom att utöva på den kommunistiska rörelsen under 30-talet.

### **Dogmatismen**

VUF befinner sej för närvarande i ett skede där krafterna sätts in för att samla förbundet kring en gemensam politisk linje. Detta arbete försvåras betydligt av avsaknaden av en sådan linje.

På sin höjd kan man spåra vissa tendenser. Dessa tendenser leder, som vi ovan visat, mot en felaktig, ofta dogmatisk, uppfattning i centrala frågor. Detta har säkert samband med att VUF:s verksamhet för närvarande koncentreras rätt hårt på studier. På samma sätt som en organisation där medlemmarna saknar insikt i marxismens teori lätt utvecklar reformistiska tendenser underlättar centreringsen kring studier uppkomsten av dogmatism.

Riktigt i en sådan situation måste vara att möta risken för dogmatism med en intensifiering av den politiska debatten och framförallt att se till att så många som möjligt engagera i debatten.

### **Byråkratiseringen**

Nu tyder istället mycket på att all viktig politisk debatt, och därmed utformandet av den politiska linjen, centraliseras hårt. Debatten om plattformen i slutligt skick har ännu inte förts ut, trots att 3/4 av tiden till nästa kongress har gått. Ett annat exempel är ledaren I-bullen 1/70, där det hux flux blir förbundets uppgift att bekämpa trotskismen. Detta utan en rads debatt i frågan i förbundet (Hägerstens heroiska kamp undantagen). De allra flesta medlemmar torde inte ha en aning om vad trotskismen innebär, än mindre hur denna kamp ska föras. Inte ens särskilt många VU, som är ansvarig för ledaren, vet vad trotskismen är, en sak man lätt kan erfara om man försöker föra ett samtal i frågan med dem.



Den oerhört förenklade synen på studierna roll har påvisats. Det finns all anledning att tro att en förenklad syn i centrala frågor kon mer att förstärkas genom studiematerialets politiska innehåll. De medlemmar som i sin marxistiska skolning bedriver sina studier i dialektik genom att läsa Stalins "Den historiska och dialektiska materialismen", i imperialism genom Lin Piaos "Leve segern i folkkriget" och partiets roll genom SUKP:s lärobok har alla möjligheter att utvecklas till en samling fullfjädrade dogmatiker som kommer att få det mycket svårt att omsätta sina kunskaper i praktiken.

### ***KFML-komplex***

En sak som inte får glömmas bort när man bedömer VUF:s utveckling är de mindervärdeskomplex som framförallt ledningen hyser gentemot KFML. De ovedersägliga framgångar KFML nått, framförallt i skapandet av en kader, kan inte lämna VUF-ledningen i fred. Upprepade försök att göra upp med KFML:s politiska svagheter har misslyckats. (Rent parodiska uttryck fick sej detta i VUF:s försök att spela en ledande roll i solidaritetsarbetet för gruvarbetarna.) Istället kan man se hur VUF-ledningen i frågan om partiet, Kina osv söker lägga sej så nära KFML som möjligt. Konsekvensen av denna utveckling blir ett VUF med samma felaktiga politik men utan den organisatoriska styrka som KFML har. I sanning ett lockande perspektiv!

Starka argument mot vårt beslut att lämna förbundet är självfallet: Varför har vi inte tagit upp dessa frågor till debatt inom förbundet tidigare. Varför stannar vi inte kvar och tar strid på dessa frågor?

Den första frågan är i högsta grad berättigad. Där kan man konstatera att vi inte fullgjort vår revolutionära plikt. Det finns ett par orsaker som påverkat vår passivitet. Dels har vi det senaste halvåret genom olika engagemang haft förtvivlat ont om tid (men vilken VUF:are har inte haft det.) En annan anledning som försvårat en politisk debatt i viss mån har varit VUF:s avsaknad av fast politisk linje. Så mycket politisk linje att ta avstånd ifrån har inte funnits. På senare tid har emellertid allt fler tecken kommit att tyda på att de felaktigheter som har förekommit inte bara kan skyllas på "den allmänt låga nivån" utan beror på grundläggande felaktigheter i den politiska teorin i de tendenser till politisk linje som finns.

De ovan angivna förhållandena har emellertid inte befriat oss från vår självklara skyldighet som medlemmar i VUF att föra fram det som vi anser vara en korrekt politisk linje. Kritik kan därför med all rätt riktas mot detta vårt agerande.

Men märk väl att det faktum att vi misskött oss som VUF:are på intet sätt påverkar riktigheten i den kritik vi riktat mot VUF:s politiska "linje" ovan.

### ***Proletariatets avant-garde***

Anledningen till att vi för fram denna kritik samtidigt som vi lämnar förbundet, och alltså inte stannar kvar och tar strid på frågorna, är flera. Dels känner vi oss främmande för flera tendenser inom VUF, och ser liten anledning att stanna kvar. Dels tyder den alltmer fientliga inställningen till trotskismen från ledande håll (ledaren i I-bullen 1/70) på att debatten kan bli svår att föra. Men den avgörande anledningen är naturligtvis att vi anser det vara vår skyldighet att arbeta i den revolutionära rörelse som har möjligheter att bidra till skapandet av proletariatets verkliga avant-garde. Det tror vi inte Vänsterns Ungdomsförbund har.

Kamratliga hälsningar

Peter Sahlberg

Kjell Östberg

Ett PS — om parollen ”Permanent strejkkommittéerna”

Kritik har från olika håll och med skilda utgångspunkter riktats mot parollen ”Permanent strejkkommittéerna”. Vi tog också själva upp parollen till förnyad diskussion och kritik mot bakgrund av utvecklingen i malmfälten. Vad det slutliga omdömet beträffar är vi överens med den samlade kritiken: Parollen – sådan den ställdes – saknar aktualitet, är direkt felaktig i den konkreta situation i vilken den var avsedd att gripa in.

Felaktigheten kan i korthet sammanfattas så: Så som parollen är ställd uttrycker den enbart ett nödvändigt element i en överordnad strategi. Dock är det inte denna strategi (eller den aktuella delen därav) som producerat misstaget – fast mer är det vår underlåtenhet att överföra denna del av strategin i en konkret situation och att där ge den en korrekt, mot situationen svarande utformning

Denna uppgift kvarstår och till den återkommer vi.

PS            KÖ